

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/274/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713204131
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5713204131.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobkyne: K. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. K., ul. X. č. XXX/XX, zastúpená splnomocnenou zástupkyňou Mgr. Martinou Chorváthovou, advokátkou so sídlom F., ul. A. A. č. XX, proti žalovanému: Home Credit Slovakia a.s., so sídlom Piešťany, ul. Teplická č. 7434/147, IČO: 36 234 176, o zaplatenie sumy 1.053.49 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti Okresnému súdu Martin č. k. 11C/10/2013-335 zo dňa 19. apríla 2016, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 11C/10/2013-335 zo dňa 19.04.2016 návrh navrhovateľky (ďalej „žalobkyne“) v celom rozsahu zamietol (výrok I.). Zároveň rozhodol, že o trovách konania súd rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok II.).

Konštatoval, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 14.03.2013 domáhala proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 391,63 Eur zo zmluvy o úvere č. 3709172364 a vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 681,86 Eur zo zmluvy o úvere č. 3612173539 na tom skutkovom základe, že uzatvorila so žalovaným spotrebiteľskú úverovú zmluvu č. 3709172364, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 1.294,56 Eur a spotrebiteľskú úverovú zmluvu č. 3612173539, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 1.327,76 Eur. Uviedla, že v zmluvách o úvere nebol uvedený správny údaj o RPMN, nebola uvedená priemerná RPMN ani ročná úroková sadzba. Z toho dôvodu je úver bezúročný a bez poplatkov. Žiadala preto žalovaného o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý takýmto spôsobom získal.

Vo vzťahu k úverovej zmluve č. 3709172364 uzavretej dňa 01.10.2007 mal zistené, že žalobkyňa vykonala poslednú splátku dňa 28.10.2010 (správne dňa 18.10.2010 - poznámka odvolacieho súdu), čiže aj posledná časť uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením tejto zmluvy vznikla k tomuto dňu, kedy začala plynúť premlčacia lehota aj k tejto poslednej časti tohto nároku a uplynutím dvojročnej premlčacej lehoty, čiže najneskôr dňa 28.10.2012 (správne 18.10.2012 - poznámka odvolacieho súdu) sa celý tento nárok premlčal a keďže žalobkyňa podala žalobu dňa 14.03.2013, súd jej tento nárok nemohol priznať a ďalej sa dôvodmi neplatnosti tejto zmluvy uvedenými žalobkyňou nezaoberal. S názorom, aby pri posudzovaní premlčania súd vychádzal zo začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty odo dňa, kedy sa skontaktovala so spotrebiteľským združením, na základe čoho sa dozvedela o prípadnej neplatnosti zmluvy alebo zmluvných podmienok a z toho vyplývajúceho bezdôvodného obohatenia, súd nesúhlasil. Pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty nie je dôležité právne posúdenie bezdôvodného obohatenia alebo vedomosť o takomto právnom

posúdení, ale len skutočný vznik bezdôvodného obohatenia, resp. vedomosť o tomto vzniku a o tom, kto sa obohatil. Súd mal preukázané a je nesporné, že žalobkyňa o skutočnosti vzniku bezdôvodného obohatenia vedela už okamihom zaplataenia jednotlivých splátok a k tomuto momentu vedela aj o tom, kto sa na jej úkor obohatil. Nepovažoval za dôležité, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že zaplataenie týchto splátok je potrebné z právneho hľadiska považovať za bezdôvodné obohatenie.

Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala použitia 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty na predmetné bezdôvodné obohatenie, súd sa s týmto jej návrhom nestotožnil. Úmysel nemožno dovodiť len z tej skutočnosti, že žalovaný obdobné zmluvy uzatvára s viacerými spotrebiteľmi. Ako bude uvedené ďalej, súd ani nezistil také podmienky v uzavretých zmluvách, z ktorých by bolo možné vyvodiť akýkoľvek úmysel žalovaného neprimerane sa obohacovať na úkor spotrebiteľov.

Čo sa týka úverovej zmluvy č. 3612173539 uzavretej dňa 13.12.2006 je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z vyššie uvedených dôvodov premlčaný vo vzťahu k splátkam splatným pred 14.03.2011. Žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia z titulu, že úverová zmluva č. 3612173539 je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu nesprávne uvedenej výšky RPMN, chýbajúceho údaju o priemernej RPMN a neuvedenie úrokovej sadzby. Konštatoval, že zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“) účinný ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy, teda ku dňu 13.12.2006, určoval jediný prípad, kedy je úverová zmluva bezúročná a bez poplatkov, a to v prípade, že neobsahuje RPMN. Z uzavretej úverovej zmluvy však zistil, že táto RPMN, ako aj všetky ostatné obligatórne náležitosti podľa tohto zákona obsahuje. Navyše súd zistil, že RPMN je uvedená správne. Uvedenie úroku a priemernej výšky RPMN zákon č. 258/2001 Z. z. v čase uzavretia úverovej zmluvy nevyžadoval. Vo vzťahu k úroku úverová zmluva č. 3612173539 jednoznačne určuje, koľko mesačných splátok, v akej výške a kedy má žalobkyňa zaplatiť, ako aj súčet týchto splátok, a to v súlade s ustanovením § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. Žalobkyňa teda bola jednoznačne oboznámená so svojimi povinnosťami vyplývajúcimi z uzavretej úverovej zmluvy. V čase uzavretia tejto zmluvy boli teda povinnosti žalobkyne určené dostatočným spôsobom, ktorý vyžadoval zákon č. 258/2001 Z. z. Vo vzťahu k priemernej RPMN súd uviedol, že povinnosť uvádzať tento údaj vznikla veriteľom až dňa 29.06.2008. V čase uzavretia predmetnej zmluvy takýto údaj nebol zverejňovaný. Súd teda nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by bolo možné považovať úverovú zmluvu č. 3612173539 za bezúročnú a bez poplatkov, ako to tvrdila žalobkyňa vo svojej pôvodnej žalobe.

Podaním doručeným súdu 07.04.2014 (správne 17.04.2014 - poznámka odvolacieho súdu) žalobkyňa zmenila svoj návrh na začatie konania a vydania bezdôvodného obohatenia sa domáhala z dôvodu, že úverová zmluva je neplatná. Túto neplatnosť odôvodnila tým, že zmluva obsahuje väčšie množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, čo odporuje dobrým mravom. Bezdôvodné obohatenie má predstavovať žalobkyňou zaplatený úrok. Súd bol názoru, že akékoľvek množstvo neprijateľných zmluvných podmienok samo osebe nespôsobuje neplatnosť úverovej zmluvy ako celku. Neplatné sú vždy len tie zmluvné podmienky, ktoré sú neprijateľné. Vzhľadom na uvedené, keďže žalobkyňa sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia predstavujúceho úrok, jedinou zmluvnou podmienkou, ktorej neplatnosť by mohla mať za následok vznik takéhoto bezdôvodného obohatenia, je ustanovenie o úroku. Ustanovenia zmluvy o úroku (o výške mesačnej splátky, o počte týchto splátok a o výške RPMN) sú uvedené v súlade so zákonom č. 258/2001 Z. z. účinnom v čase uzavretia zmluvy a zároveň súd zistil, že úroková miera poskytnutého úveru predstavuje 8,42 % ročne. Z priemerných úrokových sadzieb bánk zverejnených Národnou bankou Slovenska vyplýva, že v čase uzavretia predmetnej zmluvy banky poskytovali obdobné úvery s úrokovou sadzbou vo výške 13,07 % ročne. Úrokovú mieru vyplývajúcu z predmetnej zmluvy teda nemožno považovať za neprijateľnú. Súd teda nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by bolo potrebné považovať za neplatnú uzavretú zmluvu alebo zmluvné podmienky, ktoré by mohli spôsobiť bezdôvodné obohatenie spočívajúce v úroku. Neprijateľnosťou, a teda neplatnosťou iných zmluvných podmienok, sa súd nezaoberal, nakoľko pre určenie tohto bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v úroku nemôžu mať vplyv. Nie je tu teda daný ani právny záujem na takomto posudzovaní.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel súd k presvedčeniu, že žaloba žalobkyne je v celom rozsahu nedôvodná, a preto žalobu zamietol, keďže nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by boli uzavreté zmluvy neplatné a úvery na základe nich poskytnuté bezúročné a bez poplatkov, respektíve časť nároku žalobkyne je premlčaný.

Čo sa týka trov konania, súd si vyhradil právo o týchto rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v zmysle § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, ktorá navrhla rozsudok okresného súdu zmeniť a jej žalobe vyhovieť, teda žalovaného

zaviazať zaplatiť jej sumu 1.053,49 Eur namietajúc, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedla, že uvedené zmluvy uzavrela ako typové zmluvy, ktorých obsah nemala možnosť ovplyvniť. Tieto je potrebné jednoznačne posúdiť podľa § 52 Občianskeho zákonníka ako zmluvy spotrebiteľské, pričom túto skutočnosť nenamieta ani žalovaný. Úverové zmluvy obsahujú viaceré neprijateľné podmienky, pričom o tejto skutočnosti bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 9C/2/2012 zo dňa 25.10.2012, ktorý bol v tejto časti potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/68/2013 zo dňa 28.06.2013. Rovnaké podmienky, ktoré boli vyhlásené za neprijateľné vyššie uvedeným právoplatným rozhodnutím súdu sú i obsahom úverových zmlúv, ktoré sú predmetom tohto konania, pričom tieto podmienky ona i špecifikovala vo svojej žalobe. Z uvedenej skutočnosti vyplýva, že vyššie uvedené úverové zmluvy obsahujú väčšie množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, teda množstvo ustanovení, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Predmetné zmluvy, keďže obsahujú väčšie množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, sú neplatné ako celok, pretože sa priečia dobrým mravom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je neplatný taký právny úkon, ktorý svojím obsahom a účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Žalobkyňa preto predmetné úverové zmluvy považovala za absolútne neplatné ako celok pre hrubý rozpor s dobrými mravmi. V tomto smere opäť poukázala na rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 9C/2/2012. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný bol oprávnený žiadať od nej len vrátiť skutočne poskytnuté plnenie, a teda vo zvyšnej časti došlo z jeho strany k bezdôvodnému obohateniu, toto je povinný vydať vo výške, v akej ho špecifikovala v žalobe. Bezdôvodné obohatenie predstavuje výšku úrokov, ktoré uhradila žalovanému podľa uzavretej zmluvy.

S námietkou premlčania vznesenou žalovaným žalobkyňa nesúhlasila. Objektívna premlčacia lehota je v tomto prípade 10 rokov a to podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Žalovaný subjekt má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov, a teda je jeho povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Dlhodobé ignorovanie zákonných povinností zo strany žalovaného subjektu je potrebné vyhodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Rovnako žalobkyňa považovala za zachovanú i subjektívnu premlčaciu lehotu, ktorá je podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka 2 roky a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V tomto prípade sa ona dozvedela, že došlo k porušeniu jej práv spotrebiteľa pri jej kontakte so Združením na ochranu spotrebiteľa, ktoré bolo prvýkrát v roku 2012. Teda jej nárok nemožno považovať za premlčaný. V súvislosti s tým poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2011 zo dňa 12.12.2011.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

Poukázal na ust. 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Zb. ku dňu uzatvárania jednotlivých úverových zmlúv, ktorý upravuje platnosť spotrebiteľských zmlúv nasledovne: „Pri nespĺnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a/ poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b/ dodaný tovar alebo poskytnutá služba. Žalobkyni úver jednoznačne poskytnutý bol, čo ani táto nespochybňuje, preto je nevyhnutné pri posudzovaní platnosti úverových zmlúv vychádzať z ust. § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Zb., pričom zákon o spotrebiteľských úveroch vo vzťahu k Občianskemu zákonníku je potrebné označiť ako lex specialis derogat lex generalis. Ďalej žalovaný uviedol, že v čase uzatvorenia jednotlivých úverových zmlúv bola aj úprava v Občianskom zákonníku výrazne striktnejšia ako je v súčasnosti a pokiaľ aj žalobkyňa poukazuje na ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka (v tom čase § 53 ods. 4), v zmysle ktorého sú neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách neplatné, zákon nesankcionuje neplatnosťou celú zmluvu, ale len jednotlivé zmluvné podmienky. Žalobkyňa požaduje od neho vydanie bezdôvodného obohatenia práve z titulu, že úverové zmluvy považuje za neplatné. Vzhľadom na vyššie uvedenú právnu úpravu zákona č. 258/2001 Z. z. je takéto vyhodnotenie neplatnosti v rozpore so zákonom, s čím následne súvisí aj nedôvodnosť nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. K problematike objektívnej premlčacej lehoty žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/376/2015 zo dňa 22.06.2016.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nepovažoval žalobu na určenie neplatnosti úverových zmlúv a vydanie bezdôvodného obohatenia za dôvodnú, nakoľko úverové zmluvy obsahovali všetky zákonom vyžadované náležitosti.

4. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného písomne nevyjadrila.

5. Odvolací súd v prvom rade poznamenáva, že vec preskúmal podľa ustanovení uvedených v zákone č. 160/2005 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý zákon nadobudol účinnosť dňom 01.07.2016 a to vzhľadom na ust. § 470 ods. 1, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti s tým, že účinky procesných úkonov uskutočnených do 30.06. 2016 ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP). Zároveň súd v odôvodnení prispôbil terminológiu novej právnej úprave.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas strana v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359, § 362 CSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno podať týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 a contrario, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a napadnutý rozsudok ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a to z nasledovných dôvodov:

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení krajského súdu (pre nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia, neuvedenie hlavného dôvodu pre ktorý sú splnené podmienky pre vydanie bezdôvodného obohatenia, nezaobranie sa vznesenou námietkou premlčania) zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, preto podľa § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť dôvodov uvedených v jeho písomnom vyhotovení, na ktoré v podstatných bodoch odkazuje.

8. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie predchádzajúcim vydaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

9. Odvolacie námietky žalobkyne vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné. Ohľadne všetkých ňou produkovaných tvrdení, ktorými sa bránila, sa prvostupňový súd vysporiadal zrozumiteľne, presvedčivo a v dostatočnej miere. Uvedené sa týka aj jej poukazovania na to, že úverové zmluvy obsahujú väčšie množstvo neprijateľných zmluvných podmietok a preto sú absolútne neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. S právnymi úvahami uvedenými v tomto smere v rozhodnutí súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil.

10. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobkyne vo vzťahu k posúdeniu premlčania súdom prvej inštancie. Odvolací súd uvádza, že v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčuje v subjektívnej 2-ročnej a objektívnej 3-ročnej, resp. 10-ročnej (v prípade úmyselného obohatenia sa) premlčacej dobe. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený subjekt v konkrétnom prípade dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Subjektívna premlčacia doba je pritom limitovaná objektívnou premlčacou dobou, t. j. subjektívna premlčacia doba môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby. V prejednávanej veci k vzniku bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k úverovej zmluve zo dňa 01.10.2007 č. 3709172364 malo dôjsť najskôr dňa 18.10.2010, kedy žalobkyňa zaplatila poslednú splátku úveru (č.l. 7 spisu) a kedy sa mohla dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Týmto dňom teda začala plynúť subjektívna 2-ročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňom 18.10.2012. Pokiaľ ide o úverovú zmluvu č. 3612173539 zo dňa 13.12.2006 k vzniku bezdôvodného obohatenia malo dôjsť vo vzťahu k splátkam splatným pred 14.03.2011 keďže žalobu podala dňa 14.03.2013. Právo na žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo tak premlčané a ak zo strany žalovaného bola vznesená námietka premlčania, táto bolo vznesená dôvodne. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že ona sa dozvedela, že došlo k porušeniu jej práva

ako spotrebiteľa pri jej kontakte so Združením na ochranu spotrebiteľa, ktoré bolo prvýkrát v r. 2012, tak odvolací súd na toto tvrdenie neprihliadol, lebo ho považoval za účelové.

11. Žalobkyňa rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie tak aj v odvolacom konaní poukazovala na to, že v danej veci ide o úmyselné obohatenie a teda platí 10-ročná premlčacia doba v zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti si odvolací súd osvojil aj závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/376/2015 zo dňa 22.06.2016, na ktoré poukázal vo vyjadrení žalovaný. V týchto sa uvádza: „Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa § 15 Trestného zákona je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel. O nepriamy úmysel ide ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje“. V danom prípade spôsob uzavretia zmlúv medzi žalobkyňou a žalovaným nepreukazuje úmysel žalovaného bezdôvodne sa na úkor žalobkyne obohatiť. Tvrdenie žalobkyne, že dlhodobé ignorovanie zákonných povinností zo strany žalovaného subjektu predstavuje úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia považoval odvolací súd za všeobecné. Odvolávanie sa v tejto súvislosti na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2011 zo dňa 12.12.2011 je neopodstatnené nakoľko tento vychádza z iných zistení.

12. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne také okolnosti, na základe ktorých by odvolací súd videl dôvody pre zmenu odvolaním napadnutého rozsudku a preto tento vo výroku, ktorým súd návrh žalobkyne zamietol, vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

13. Vychádzajúc z ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodol len o nároku žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania a pomere jeho úspechu vo veci t.j. v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).